

FAKULTA PEDAGOGICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Katedra historie

PhDr. Miroslav Breitfelder, Ph.D.

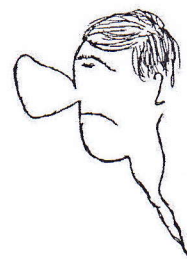
Recenze bakalářské práce
pana Filipa Petličky

KAMBODŽDA, POL POTOVI RUDÍ KHMÉROVÉ A JEJICH REFLEXE V ČESKOSLOVENSKÉM RUDÉM PRÁVU V LETECH 1973 - 1979

Předložená bakalářská práce navazuje na dlouholetou a vlastně nikdy nepřerušenu tradici kvalifikačních prací katedry historie, které jsou, respektive byly věnovány reakcím převážně českého a československého tisku na významné historické události. Práce pana Petličky se pokouší reflektovat reakci Rudého práva, orgánu to Ústředního výboru Komunistické strany Československa, na tragickou situaci v Kambodži před a za vlády komunistických rudých Khmérů, a to i v okamžiku, kdy se postoj "tábora míru a socialismu" k této vražedné klíče radikálně změnil. Autor popsal chronologicky dané události, v samotném úvodu práce se pokusil i o ideologické hodnocení východisek a politiky Rudých Khmérů, pro jejichž bližší vysvětlení však na stránkách své práce již prostor nenašel. Proto navrhuji, aby termín "pseudokomunistický" stejně jako obrat "sociální experiment, vzdáleně založený na marxismu" (vše na straně 3) vysvětlil v průběhu obhajoby.

Dějiny Kambodže do roku 1945, respektive do získání nezávislosti - solidní, přehledná a čtivá kompilace. Některé pasáže by však stály za konfrontaci dalšími historickými pracemi, které nejsou prvoplánově protiamerické. Na mysli mám najmě pasáže, které se týkají vietnamské války, role prezidenta Nixona a "plošného bombardování" kambodžského území.

Třetí část práce je pak již věnována vlastnímu tématu, autor se opírá o texty Rudého práva, stručně je komentuje a zařazuje do kontextu. Zajímavé je, že mu tento komunistický plátek připadá jako víceméně věrohodný zdroj. Správně - avšak bez dalšího hodnocení - konstatuje, že náhlá změna vůči politice Rudých Khmérů přichází bez varování a jakékoli sebereflexe. Pan Petlička mohl v této souvislosti zdůraznit, že vše, co RP

Katedra historie

PhDr. Miroslav Breitfelder, Ph.D.

uveřejňovalo, podléhalo schválení stranických orgánů, jakož i přísné cenzuře: výtky adresované redakci Rudého práva působí proto poněkud nepatřičně. Autor by také mohl vědět, že i převážná většina severoamerického tisku - zvláště pak deník New York Times - byla silně zaujata proti válce v Indočíně a do objektivního zpravodajství měla - jak uvádí Paul Johnson v Dějinách 20. století - velmi daleko. Pro komunistický tisk a propagandu však právě proto byla cenným, ceněným a nesmírně vítaným zdrojem. Autor se správně pracuje s odbornou literaturou, a to jak české, tak zahraniční provenience. Objektivnímu pohledu by však pravděpodobně prospěl trochu širší záběr, tedy větší množství prostudované literatury. Zajímavým doplňkem mohly být kupříkladu druhý svazek pamětí H. Kissingera "Bouřlivé roky" s. 282 - 345. Možná, že by zvážil i formulace (na straně 3) jako "Dnes je tato americká intervence vnímána jako nejhorší vojensko - politické působení v dějinách USA." Vždy je důležité uvést, kým je takto vnímána, i jak a kde lze toto apriorní tvrzení doložit.

Autor se bohužel nevyhnul ani formálním chybám - at' již v syntaxi (s. 10, 12, 13), tak ve shodě (s. 14). Stylisticky vhodnější je při vyprávění používat jednotný čas - střídání přítomného a minulého působí na čtenáře přinejmenším rušivě. Za formální c\bu pokládám i střídání minulého a přítomného času.

Přes výše uvedené námitky a připomínky se domnívám, že práce pana Filipa Petličky splňuje nároky kladené na tento druh kvalifikační práce, a proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji jako dobrou.

V Tlučné 6. srpna 2017

Miroslav Breitfelder